

CNT U T AIT

Portavoz del Sindicato Unico de Trabajadores

VILA FRANCA DEL PANADES

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: RAMBLA PI Y MARGALL, 25

Año I. - Núm. 15

28 de Mayo de 1937

Ejemplar suelto: 15 cts

Del Consell Municipal de la nostra vila

Amb aquella sinceritat característica dels homes vertaderament compenetrats amb l'ideologia bàsica de la C. N. T. anem a exposar, clara i concreta i sense eufemismes, la veritat neta de tot quant ha succeït rescentment en els àmbits «polítics» locals i la situació de l'Organització confederal en aquest aspecte.

El Consell Municipal va constituir-se al seu dia d'acord amb les disposicions de la Generalitat, amb 6 representants de la C. N. T.; 6 de l'Esquerra; 4 del P. S. U. C.; 2 d'Acció Catalana; 2 Rabassaires i 2 del P. O. U. M. i el Comitè Permanent del mateix Consell, després dels canvis d'impresions sostinguts i amb l'esperit obert i lleial de la nostra Organització (procurant no posar trabes al desig d'exercir càrrecs) es va formar amb els següents Departaments: Presidència, Finances, Proveïments, Indústria, Economia, Defensa, Obres Públiques; Cultura, Treball, Sanitat, Agricultura i Assistència Social. Els 4 primers els exercia l'Esquerra; els 4 següents la C. N. T. i els restants 2 el P. S. U. C.; 1 els Rabassaires i 1 el P. O. U. M.

La vida municipal anava desenvolupant-se amb harmonia (almenys així ho semblava) però, degut sens dubte, a circumstàncies excepcionals anteriors a la constitució del Consell, la quasi totalitat dels homes representatius (sense fer excepció de cap estament) varen impregnar-se d'una mena d'atròfia en llur comprensió que els feia desconèixer la realitat, o sigui que l'economia tenia d'ésser forçosament encausada per viaranyers austers; que la guerra ens imposaria molts sacrificis; que la producció tenia almenys de quintuplicar-se i en fi que la situació d'aquells moments i la futura no podia ésser la mateixa, sinó que la capacitat d'estructuració tenia d'imperar preveient tota eventualitat de desastre. Aquella manca de visió infiltrà en aquells homes certs vicis que, com totes les imperfeccions morals i materials, porten en un moment donat a situacions d'angoixa i de perill, com la que ha obligat suara al Consell Municipal, del qual en formen part molts d'aquells homes i amb la plena conformitat de tots els organismes representats en el mateix, a pensar en orientar l'economia del Municipi i donar al Consell una nova estructuració que sense descuidar els serveis al seu càrrec fes possible la reducció màxima de despeses, suprimint tot allò que el seu sosteniment produís una despesa superior al seu rendiment, fent desaparèixer totes les vicioses actuacions que principalment en l'ordre econòmic no poden continuar i fent possible l'implantació d'una norma administrativa recta i d'austeritat, convenint-se anar en primer lloc a la reducció de Departaments.

Vren venir per tant les acostumades entrevistes entre els representants de cada Organització. Aquesta Federació Local, acatant disciplinàriament les consignes dels seus Comitès responsables, va situar-se en el sentit de que si no podia tenir la presidència, el Comitè permanent del Consell sigués reduït a 4 Departaments d'acord amb la Llei municipal de Catalunya i en bé d'una major economia, reduïni els 4 Departaments que regentava en dos, agrupant-hi els diversos serveis, per exemple, Governació i Obres Públiques amb un i Cultura i Economia en altre i així igualment els altres sectors.

Contràriament a aquesta justa i clara posició i com obeïnt a una consigna premeditada, obrant al marge de tota norma de lleialtat i convivència, sobtadament i sense tenir-ne esment, es presentà una proposta al Consell signada per l'Esquerra, P. S. U. C. i Rabassaires, repartint els diversos Departaments de la següent forma: Presidència, Finances i Cultura: Esquerra. — Treball, Governació i Sanitat i Assistència: P. S. U. C. — Economia i Obres Públiques: C. N. T. — Agricultura i Proveïments: Rabassaires, deixant eliminat al P. O. U. M. i amb una vergonyosa situació d'inferioritat a la nostra Organització, apropiant-se per tant l'Esquerra dels serveis de Cultura i el P. S. U. C. els de Governació i Assistència Social. (Devem aclarir que Acció Catalana va eliminar-se per si sola, per quant ingressà col·lectivament a l'Esquerra pocs dies després de constituir-se el Consell).

Aital procedir produí, com és natural, una vivíssima reacció de protesta dels nostres representants, que no han tingut altre camí que fer constar la seva més enèrgica protesta, ja que la «força democràtica dels vots» a voltes pot molt més que tots els sentiments de noblesa, de sinceritat i de raó.

No tots els homes que pertanyen a un organisme qualsevolga senten i acaten com cal les consignes que se'ls dona, ni aconsegueixen els seus deures en bé dels interessos del poble. La col·laboració lleial imposa, per part de tots una norma de conducta que faci desaparèixer procediments productors d'estats morboses que en els actuals moments no poden afavorir a ningú més que a l'enemic comú, al feixisme, per a qual esclafament total i ràpid havem de desterrar de tots (individualment i corporativament) els qui veritablement són aimants de la llibertat i de la justícia, la més petita idea de produir maniobres que puguin perjudicar a cap de les organitzacions antifeixistes i en particular a cap dels nostres germans de causa.

Si alguna d'elles o d'aquestes es fes indigne d'aital consideració, les restants amb tota lleialtat i noblesa, deurien rebutjar-lo, cara a cara, i dir-li clarament el «perquè» de les coses; d'aquesta manera, potser, els conflictes no costarien tant d'aclarir-se i no es produirien situacions lamentables i de tan mal efecte com la que s'ha produït suara.

F. I. J. L.

F. A. I.

Juventudes Libertarias

La ley más estúpida: la del matrimonio

No podemos concebir que la mayoría de la juventud (especialmente las mujeres) hable de Libertad y aún piense en la estupidez de la monogamia.

¿Acaso existe la libertad (dejemos las excepciones) donde uno tiene de estar supeditado al otro?

El matrimonio ha sido una arma de las más potentes que ha utilizado siempre la reacción, la cual sabe bien que una persona queda ligada de manos y pies; lo que equivale ahogar las aspiraciones más nobles y hermosas, como son la espontaneidad, la espiritualidad y la estética.

Sabemos que en la Naturaleza todo es movimiento, evolución y transformación. Pues ¿cómo puede sentir el arte en el sentido más espiritual, la persona que no tiene dicha movilidad por faltarle precisamente la espontaneidad?

Además, para el hombre que siente la libertad no le es posible concebir límites; donde ha nacido, donde ha actuado y actúe, le resultan de espacio reducido y sus deseos son los de investigar y conocer nuevos horizontes.

¿Quién puede negarnos a nosotros que un hombre o una mujer libre pueda vivir con todo su afán de libertad alrededor de un mundo tan pequeño, como es una mujer o en caso contrario un hombre?

No compañeros, la ley del matrimonio ha sido siempre la causa del mal vivir y de tragedias disimuladas. No solamente esto, sino que en sí lleva una serie de ceremonias y costumbres ridículas.

Vamos pues a hablar de ellas por su carácter tragicómico.

Primero hay que conocer a una mujer en el baile (por ejemplo). Después vienen los tratos formales (a lo mejor habfan sido hechos de antemano) con los padres y... ahora ya no se puede tocar hasta que el galante disponga de todo lo necesario para formar un hogar, es decir una prisión.

Si acaso no dispone de medios para esto hay que esperar (así lo dice la moral).

El resultado de todo esto es: satisfacciones insatisfechas, tiempo perdido y lo que es peor haber vivido una juventud vieja.

[No juventud! hay que cambiar de ruta. Para ser libres los hombres tenemos de dejar en libertad a las mujeres y éstas a nosotros. Capacitando-

Un republicano que era el ídolo y admiración del mundo

En la Capital andaluza conocida en todo el mundo con el sobrenombre de «tacita de plata» el pueblo acogedor, amable y hospitalario por excelencia, cuna de las incólumes libertades, recuerda que el 7 de Septiembre de 1832, en esta culta, alegre y risueña población, bajo el azul intenso del cielo andaluz y encantadoras perspectivas formadas por el contorno irregular de sus mil torres destacándose el blanco giron de su caserío y su maravillosa bahía con su murmullo armonioso de las olas blancas de su mar y emocionada, ante el azul de sus mares coronados de blancas espumas, nació el gran tribuno e insigne orador Emilio Castelar Ripoll.

En la plaza denominada Castelar y que antes se llamó Candelaria por haber existido en ella la iglesia y convento de este nombre mandado a derribar por el Alcalde de Cádiz Fermín Salvochea en 1875, se levanta una magnífica estatua, insinuada por los hombres que formaban el Consistorio gaditano en 1905 que, movido de un alto y viril espíritu de entusiasmo admirativo hacia el gran Castelar, erigióle dicha estatua, obra del escultor Barrón, procediendo el bronce de la misma de antiguos cañones del arma de Artillería, y dando frente a donde se alza el edificio en el que por primera vez vio la luz el insigne republicano y elocuente arrebatador de la oratoria, que con sus palabras era el ídolo y admiración del mundo entero.

Se dió a conocer el sin par tribuno de la elocuencia en un mitín celebrado en el Teatro Real de Madrid, en el que tomaban parte afamados oradores y cuando mayor era la concurrencia, pidió la palabra. Asombrose el público a medida que avanzaba hacia la plataforma, viendo a un joven decidido, arrojado, audaz y desconocido, pero el asombro y el estupor del auditorio que llenaba todo el local, llegó al más alto grado cuando oyó al neófito orador expresarse con una palabra fácil, retumbante, sencilla, grandilocuente, clara, sublime y serena, ofreciéndole al gentío que llenaba la platea, los más arrebatados, audaces y atrevidos conceptos de republicanismo.

El público, de plé, como hipnotizado por una fuerza extraña le acogió con una estruendosa y

nos y despojándonos del carro de prejuicios y falsedades que hemos heredado, podremos gozar de todas las delicias que la Naturaleza nos presta. Pero sin hipocresías y brutalidades como hasta el momento. Sino con franqueza, inteligencia y buenos deseos salidos del corazón y el cerebro y, luego hablaremos de libertad, es decir no tendremos de hablar de ella porque la viviremos y nos cabrá la satisfacción de haber borrado esta ley negra que tantas tragedias y dolores ha causado a la Humanidad.

(Sección de prensa)

ensordecedora salva de aplausos, llevándole en triunfo hasta su casa.

En Junio de 1866 le condenaron a muerte, pudiendo refugiarse en París, tomando, durante todo este período revolucionario, parte en varias conspiraciones, costándole la pérdida de la Cátedra de Historia que a los veintidós años ganó en la Universidad de Madrid, dando motivo, este hecho, el 10 de Abril de 1865, a la provocación de los luctuosos y tristes sucesos de la célebre «noche de San Daniel».

También en la Revolución de Septiembre de 1868, fué uno de los dirigentes que tomó más actividad, revelándose siempre contra todas las injusticias, atropellos y vejaciones.

El gran Castelar decía: «Mostremos que la democracia es la paz, porque la democracia es la libertad es tan saludable a la vida como la agitación de los vientos al mar. Es verdad que alguna vez encrespan las olas; pero quitad la agitación de los vientos y el mar estancado se corrompería y se corromperá todo el universo. Trabajemos, pues, por la libertad, seguros de que trabajamos por la paz. No nos importen las maldiciones de unos, las burlas de otros, las persecuciones de todos, las espinas que se claven a nuestros piés, las ráfagas tempestuosas que lastimen nuestra frente. ¡Bienaventurados los que padecen por la justicia! Todos los reformadores, que han plantado un nuevo árbol de vida para que se guarezcan a su sombra generaciones y generaciones han visto las ramas benditas de ese árbol convertirse en las tablas de su cadalso. Bien se puede sacrificar la vida de un día por vivir la vida de todos los tiempos en el seno de la Humanidad y contribuir a la realización de la justicia sobre la tierra.

La vida de aquel hombre extraordinario, tiene un brillo sin igual en la Literatura española, por los numerosos libros de artes, viajes, política y novelas publicados.

La oratoria, por aquellos tiempos llegó a muy alto grado de esplendor. En las Cortes de Cádiz (1812) se destacó Argüelles, apodado el «divino» y en distintos períodos legislativos de la decimonona centuria, brillaron Alcalá Galiano, Segismundo Moret, Ríos Rosas, Cortés, Manterola, Dono-

so y otros; pero no como Castelar, de quién un historiador ha dicho, que con Demóstenes y Cicerón forma la trinidad de los oradores más elocuentes.

Fué el último presidente de la primera República española, y caída ésta abandonó la dirección de su partido para entregarse a sus trabajos literarios e históricos. Cuando a Castelar los años se le venían encima, hubo de escribir para ganarse la vida, colaborando en multitud de revistas y diarios de Europa y América, enjaretando varios artículos en un día y varios libros en un año. He aquí como se expresaba poco antes de su muerte: «Yo cada día más atareado. Sacar de pobre pluma española esgrimida por una mano fatigadísima por los sesenta y dos años, 6000 duros anuales para mi vida y mi hogar, con otros 6.000 para tapar agujeros y satisfacer atrasos, es problema que sólo resolverá mi tenacidad. Aquí mismo en la villa «Triana» me pongo al trabajo de seis a doce de la mañana y de tres a seis de la tarde, sin levantar cabeza. Y lo mismo pienso hacer en todas mis excursiones: trabajar nueve horas diarias o diez.»

Cuando tanto y tan bueno se ha escrito referente a Castelar, sería pueril en este sitio tratar siquiera de bosquejar su laboriosa vida y los grandes méritos de tan grande personalidad. Quédese muda nuestra admiración ante el coloso de la elocuencia arrebatadora que supo domeñar la intranquilidad del purpurado Manterola en las famosas Cortes Constituyentes del año 1869 cuando al término de su discurso decía: «Grande es la religión del poder, pero más grande es la religión del amor; grande es la religión de la justicia implacable, pero es más grande la religión del perdón misericordioso; y yo, en nombre de esta religión vengo a pedir que escribáis al frente de vuestro Código fundamental la libertad religiosa, es decir, libertad, fraternidad, igualdad entre todos los hombres.»

Así hablaba Castelar. Murió el 25 de Mayo de 1899, causando su muerte hondo sentimiento entre amigos y enemigos y en todos aquellos que le conocieron y trataron.

ENCAPEFE

VIDAS REVOLUCIONARIAS:

FERMIN SALVOCHEA

por Emilio Mistral.

Biografía del gran revolucionario. — Su vida ejemplar. — Sus enseñanzas. Folleto en cuarto español, con grabados y cubierta en colores: UNA PESETA.

Editorial Guerri (colectivizada) — Valencia

No se halla

¡Pobre justicia! ¿dónde estás?

Todo el mundo pide justicia. ¿Dónde estará la justicia? «Yo quiero justicia». «Esto es una injusticia.» ¡Qué hace la justicia!.. Pero señores; la justicia no la venden en ninguna parte (la verdadera). Está en nosotros mismos. Ella vendrá cuando todos seamos justos. La justicia es la imparcialidad; y mientras los hombres sean tendenciosos, será imposible que la justicia alumbre al mundo.

Pasa con la justicia, lo mismo que con el trabajo. Se pide trabajo, pero con frecuencia se quiere vivir sin él. Se ha generalizado tanto el pedir o exigir trabajo y justicia, que hoy constituye la peor de las calamidades. Es una consecuencia de la nulidad del régimen capitalista; ya que jamás se ocupó de que los pueblos fueran cultos. ¿Para qué quería el capitalista el obrero culto? Es natural... cuando más torpe el trabajador más dócil y, mejor iban sus particulares intereses al señor. No podía quererse otra cosa que la ignorancia de sus ciervos, puesto que la ignorancia de éstos era la vida de aquel.

Los efectos los hallamos hoy. Todo lo que niega la justicia y el trabajo, tiene su fin trágico. Es la fatal lógica.

No podrían dar jamás vida al trabajo y a la justicia, quienes ensuciaban papeles al tanto la línea; quienes expendían solamente justicia al que podía pagarla.

La felicidad de la justicia brillará en España, cuando se haya ganado la guerra, y aprendamos nosotros a ser mejores. Queremos justicia? pues seamos justos; en vez de ser amigos de lo partido, serlo de lo entero.

La justicia no depende exclusivamente de nadie, sino de todos. *No sé porque tanto empeño en creer en milagros.*

La justicia no está en las carteras ministeriales; ser mejor es obra de cada hombre. Cuando más alto está el hombre más intereses debe tener para que impere la justicia.

Sin embargo no siempre ocurre así. Hay señores que abusan de la fuerza que les da el pueblo; lamentándose luego si alguien se toma la justicia por su cuenta.

Mucho cuidado pues caballeros, de caer en el vicio de los de antaño... La justicia no puede ni debe administrarse mediante el vil metal.

Lo que convence y da vida a la justicia, son los buenos ejemplos pero jamás los castigos.

FELIX MASSACHS

L'Economat és ja un fet.
Mantenim i augmentem la
seva potencialitat.

La moral revolucionaria i el nostre Economat

Imprimir a l'Economat confederal de la nostra vila un contingut cooperativista tipus primers de segle, hauria resultat negar el significat emancipador i de llibertat que la C. N. T. representa i situar el Sindicat, desplaçat del moment revolucionari dels nostres dies i de llurs propis postulats de solidaritat.

Sota el signe de la C. N. T., l'economat dels treballadors vilafranquins no podia convertir-se en una cooperativa d'estil clàssic al servei d'un reduït nombre d'animadors els quals obtindrien determinats beneficis materials repartibles entre aquests.

L'Economat que la Federació Local de Sindicats ha tingut l'encert de donar forma i vida, s'havia d'inspirar forçosament en els principis que informen el contingut ideològic d'aquesta, desprenent-se de tot sentiment egoïsta.

L'Economat al posar-se al servei dels productors amb miras a subvenir llurs necessitats, ha de considerar que els productes solament tenen el valor de producte propi. Per tant, com òrgan ordenador de la distribució, ha de prescindir del benefici de les transaccions que permeten un superàvit per a repartir-lo en forma de dividend anual. Fórmula, que si bé implica una compensació que estimula, el Sindicat la rebutja perquè resta absent de moral generosa contrària a la consciència revolucionària que en tot moment ha de presidir en l'actuació de llurs homes, així com en llur obra col·lectiva.

Havent nascut l'Economat de les entranyes de l'organització confederal, d'aquesta ha de rebre l'impuls. Aquesta l'hi ha de trametre la sava.

Així doncs, l'engendre ha de servir per a portar al terreny de la cristallització l'assaig pràctic de funcionament de l'òrgan distribuïdor de la producció de la nova societat en gestació. Un assaig revolucionari que palesament demostrï la nostra capacitat constructiva vers un sistema econòmic-social impregnat d'equitat i de justícia. Un assaig que evidenciï que l'explotació de l'home, és una monstruositat social contrària als afanyos alliberadors dels homes i dels pobles.

Sentats els precedents principis, cap proclamar que l'existència del nostre Economat seria altament interessant lligar-la a la apremiant qüestió de l'unitat sindical.

La més valuosa penyora de confraternitat, base de la unitat del proletariat, seria convertir l'Economat en el lligam pràctic d'aquella. Per aquest camí (de seguir-lo) no hi ha cap dubte que avançariem notablement en el terreny de la comprensió, i de l'apropament entre els productors.

En el moment més preciós de la lluita per a l'ideal que ens és comú, no si val restar divorciats. Menys encara mantenir-nos separats.

X. X.

Lletra del front

Hem rebut lletra dels companys del front que integren el Batalló de Vilafranca. I per cert ben encoratjadora i irradiant entusiasme i optimisme per tot arreu. Això sí, es lamenten de les anomalies que succeeixen a la reraguarda. Però ens alenten per a seguir la nostra tasca més fermament que mai, puix que tenen fe en la verdadera causa del proletariat.

Nosaltres, els que restem a la reraguarda, prometem correspondre al seu entusiasme, i diem com ells que no pararem de lluitar fins que veiem el triomf absolut del nostre ideari.

O això, o morir!

El nostre Economat vol dir:
ECONOMIA I EMANCIPACIÓ

¿Porqué somos anarquistas?

Los anarquistas lo somos por múltiples razones, todas de peso y honorabilísimas, humanas y comprensivas. Somos anarquistas porque defendemos la verdad, lo justo y lo racional. Somos anarquistas porque somos los sempiternos enemigos de todo lo superfluo; de todo lo inútil, de todo lo que perjudica y sume a la humanidad en la mayor miseria. Somos los que inculcamos a las masas productoras la necesidad de rebelarse contra todo lo arcaico de esta sociedad que los convierte en esclavos. Somos los que estamos siempre en contraposición por ley natural y lógica, a todo aquel que trate de lucrarse del producto de los demás, sin antes haber contribuido con su pequeño o grande esfuerzo, para aumentar y mejorar el patrimonio común de todos.

Somos anarquistas porque nos asociamos libremente, por afinidad, por carácter y temperamento. Porque no admitimos la imposición del fuerte contra el débil, porque no negamos el derecho de crítica y de exposición de ideas y de métodos que vengán a precipitar la liberación de los pueblos y de los individuos.

Somos anarquistas porque aspiramos a la implantación de una sociedad más humana que la presente, en donde reine la verdadera solidaridad entre los individuos. Queremos acabar de una vez y para siempre, con la decadencia mental que ha hecho servil al hombre y ha fomentado su propia degeneración física y espiritual.

Para la implantación de esta sociedad anhelada por nosotros, invitamos a cooperar a los engañados de todos los sistemas, y a los equivocados de todas las formas.

ARQUIMEDES

La política

Dies passats durant el quart d'hora dedicat al Comissariat de Propaganda, en les emissions de ràdio de les dues de la tarda, un company explicà una entrevista tinguda amb tres companys francesos que lluiten en el front del Centre contra el feixisme.

Recollim una de les manifestacions d'un d'ells referent al que opina de la política. Diu ell: «la política és com una cuina on s'hi condimenten menjars dolents i algun de bo guisat, però, amb molta porqueria, per això prefereixo un fusell per a matar feixistes que no intervenir en política.»

Realment, hem de convenir, els que sabem quines són les baixes maniobres polítiques, que aquestes paraules estan encertadíssimes

L'economat confederal C. N. T.

Divendres passat, dia 21 del corrent, tingué lloc al local de la nostra Federació Local, l'Assemblea general de socis de l'Economat, per tal de procedir a la constitució del mateix.

Foren discutits, per cert amb debats ben interessants, i aprovats els Estatuts exteriors de l'Economat, pels quals s'haurà de regir.

Ademés sigué elegit el Consell Directiu del mateix que l'integraran els següents companys: President, el Secretari General de la Federació Local, que és el company Josep Escasans, i elegits per l'Assemblea els companys Aníols Palau, Josep Soler, Francesc Gusí i Joan Bargalló.

Esperem que aquests companys posaran tot el seu bon zel i voluntat per tal de que el nostre Eco-

nomat obtingui un èxit sense precedents i sapiguem demostrar que la C. N. T. sap portar a cap, obres de tanta envergadura com és aquesta.

Assemblees de juntes

Reunió del dia 11 de Maig del 1937

Es nomena mesa de discussió quedant constituïda pels companys Magí Rallé, president; Pau Vidal, secretari d'actes, i Antoni Gallego, secretari de paraules.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Queda nomenada una Comissió per tal de que cuidi de la venda de talons d'una rifa a benefici dels Hospitals de sang.

Es tracta a continuació de la constitució de l'Economat i després d'emetre el seu parer diferents assistents, s'acorda que la Ponència d'acord amb el Comitè procuri activar la reunió general de socis de l'Economat.

Jove: Preparat ingressant en les Joventuts Llibertàries.

Noticiari dels Sindicats

Funcionaris

Aquest Sindicat posa en coneixement dels seus associats que el proper dissabte, dia 5 de Juny, serà efectuada la cotització mensual. Es prega a tots procurin recordar-ho i acudeixin de 9 a 10 de la vetlla de l'esmentat dia.

Les Colònies escolars de la Font del Bosc

La incansable entitat «Acció protectora Escolar» està treballant activament en les obres d'instal·lació de les Colònies escolars permanents a la Font del Bosc, situades com ja saben molts en el terme municipal de Mediona.

És una obra, la que està efectuant aquesta entitat, digna del major elogi, puix que el lloc on s'instal·laran aquestes Colònies reuneix totes les condicions que la persona més exigent pugui demanar. La boscúria que envolta els xalets pregonia als quatre vents que és un lloc on indiscutiblement haurà d'adquirir-hi salut els infants que allí vagin.

Esperem que en breu podran inaugurar-se aquestes Colònies i a la bestreta felicitem a l'entitat «Acció protectora Escolar» per la preocupació constant que mostra en benefici dels petits ciutadans.

NOTICIARI

En la darrera sessió del Consell Municipal es va acordar destinar la quantitat de 1.000 pessetes per a l'ajut a Euzkadi i altres 1.000 pessetes a l'ajut a Madrid.

El proper diumenge se celebraran a la Societat «La Principal» dues extraordinàries funcions d'opereta, representant-se a la tarda «La Tabernera del Puerto» per Vicenç Simon i a la nit «Luisa Fernanda» per Marc Redondo.

Tenim notícia que per a ben aviat s'està organitzant un benefici per a ajudar a les despeses de l'Hospital de sang instal·lat al Molí d'en Rovira.

El Consell de Sanitat de guerra, ens prega fem una pública invitació al poble de Vilafranca, per si vol visitar l'Hospital Militar instal·lat a suara al «Molí d'En Rovira», durant el diumenge dia 30 del corrent, de tres a vuit de la tarda, i el dilluns, tot el dia.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

Fàbrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

INDÚSTRIA COL·LECTIVITZADA

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña
Telèfon 87

Agricultors:

Aprofiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat i ordi molturades.

AZYMOL

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

TALLER DE CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ DE
MAQUINARIA PER A L'AGRICULTURA I LA INDÚSTRIA
Reparació i venda de Segadores i Dalladores
i peces de recanvi per a les mateixes.

I. M. de Ferrers i Forja

Col·lectivitat Obrera

Oficines: Carretera de Tarragona, 47 - Telèfon 16-B. - VILAFRANCA
Taller de forja mecànica: Isidre Rius (extramurs) - tel. 16-X.
Taller de ferrar: Carretera de Tarragona, 39.
Taller de Ferrers: Carretera de Tarragona, 47.

Hojas de afeitar

a precios sin competencia y de calidad insuperable,
elaboradas por personal de reconocida
capacidad técnica, ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa col·lectivitzada)

Suministro solamente al por mayor - VILAFRANCA DEL PENEDÈS
Despacho para la venta: Rosellón, 168 - BARCELONA